

Bijlage bij MSS 2003/07

Uitspraak no. 2 van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil over de Regeling Buitengerechtelijke Kosten

Partijen: de rechtsbijstandverzekeraar
en
aansprakelijkheidsverzekeraar

De rechtsbijstandverzekeraar en de aansprakelijkheidsverzekeraar hebben ter verkrijging van een bindend advies over een geschil over de Regeling Buitengerechtelijke Kosten Letsel (RBK-L) een beroep gedaan op de Geschillencommissie Schadeverzekeraars (GCS) overeenkomstig artikel 1 van haar reglement, op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

Feitelijke gegevens

Voor de beoordeling van het geschil zijn de hierna opgesomde feiten van belang.

Op 27 mei overkomt de heer G een ongeval waarbij hij letsel oploopt. Op 29 september 2000 schrijft de rechtsbijstandverzekeraar namens G een brief aan de aansprakelijkheidsverzekeraar met het verzoek om aansprakelijkheid te erkennen. Deze brief maakt melding van het feit dat G letsel heeft aan schouder en arm en dat de medisch adviseur van de rechtsbijstandverzekeraar zich nog op dit letsel oriënteert. Op 8 december 2000 antwoordt de aansprakelijkheidsverzekeraar de rechtsbijstandverzekeraar dat hij zijn verzekerde om een nadere toelichting heeft gevraagd en voorts wordt om een politierapport en een getuigenverklaring gevraagd.

Vervolgens wordt er over en weer gecorrespondeerd over de feiten en de aansprakelijkheidsvraag. Bij brief van 18 juni 2001 vraagt de aansprakelijkheidsverzekeraar aan de rechtsbijstandverzekeraar wat de hoogte van de vordering is. Op 26 juni 2001 antwoordt de rechtsbijstandverzekeraar dat de schade NLG 635,40 bedraagt (kosten van een fysiotherapeut in Portugal) alsmede een aantal p.m.-posten. De rechtsbijstandverzekeraar merkt op dat hij nog van zijn medisch adviseur moet vernemen. Als bijlage bij deze brief wordt onder gesloten couvert medische informatie voor de medisch adviseur van de aansprakelijkheidsverzekeraar bijgesloten. De aansprakelijkheidsverzekeraar deelt de rechtsbijstandverzekeraar bij brief van 16 juli 2001 mede dat hij de kosten van de fysiotherapeut zal vergoeden.

Bij brief van 18 september 2001 stelt de rechtsbijstandverzekeraar voor om de immateriële schade af te doen tegen een totale vergoeding van NLG 2.500,- te vermeerderen met NLG 184,53 aan wettelijke rente. Voorts verzoekt de rechtsbijstandverzekeraar om vergoeding van de buitengerechtelijke kosten. De aansprakelijkheidsverzekeraar antwoordt bij brief van 17 oktober 2001 dat hij de zaak met zijn verzekerde zal bespreken en antwoordt vervolgens bij brief van 31 oktober 2001 dat hij met vergoeding van het gevraagde bedrag instemt. Hierbij wordt echter opgemerkt dat het schadebedrag onder het eigen risico van de verzekerde valt en dat de aansprakelijkheidsverzekeraar de buitengerechtelijke kosten conform het NOVA-tarief zal betalen, te weten 15% van de hoofdsom.

De rechtsbijstandverzekeraar antwoordt bij brief van 20 november 2001 met de mededeling dat hij begrijpt dat de aansprakelijkheidsverzekeraar zich kan verenigen met zijn voorstel voor een slotuitkering, zoals blijkt uit zijn brief van 18 september 2001. Daarnaast geeft de rechtsbijstandverzekeraar aan dat de RBK-L van toepassing is.

De verzekerde van de aansprakelijkheidsverzekeraar heeft een eigen risico van NLG 5.000,- per schadegeval. De verzekerde is met de aansprakelijkheidsverzekeraar overeengekomen dat deze ook de schaden zal behandelen die onder het eigen risico vallen.

Het geschil

De aansprakelijkheidsverzekeraar voert aan dat hij in deze zaak alleen als hulppersoon van zijn verzekerde is opgetreden, omdat de schade in zijn geheel onder het eigen risico viel. Zijn verzekerde is geen partij bij de RBK-L en het feit dat de aansprakelijkheidsverzekeraar dat wel is kan de verzekerde niet worden tegengeworpen. De aansprakelijkheidsverzekeraar is geen partij in deze schade.

De rechtsbijstandverzekeraar voert aan dat de aansprakelijkheidsverzekeraar aangesloten is bij de RBK-L en deze regeling daarom moet nakomen. De aansprakelijkheidsverzekeraar mag zich niet beroepen op een interne regeling met zijn verzekerde.

Overwegingen van de commissie

De RBK-L beoogt discussies tussen aansprakelijkheidsverzekeraars en rechtsbijstandverzekeraars omtrent de hoogte van de buitengerechtelijke kosten zoveel mogelijk te beperken. Het is van belang dat beide partijen aan het begin van de behandeling van een dossier op eenvoudige wijze kunnen vaststellen of de RBK-L van toepassing is. Anderzijds is de regeling niet zonder meer van toepassing op aansprakelijkheidsverzekeraars die niet in hun hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar optreden maar in een andere hoedanigheid, bijvoorbeeld als rechtsbijstandverlener. Iedere aansprakelijkheidsverzekeraar die aan de RBK-L deelneemt doet dat immers (uiteraard) in zijn hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar. Rekening houdend met beide hierboven genoemde uitgangspunten moet de RBK-L als volgt worden uitgelegd:

Indien bij aanvang van de behandeling door de aansprakelijkheidsverzekeraar zeker is dat de aansprakelijkheidsverzekeraar niet in de materiële hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar optreedt, en voorts met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld kan worden dat de aansprakelijkheidsverzekeraar in dat dossier in de toekomst ook niet in de materiële hoedanigheid van een aansprakelijkheidsverzekeraar zal optreden, dan is de RBK-L niet van toepassing.

Als extra voorwaarde aan het niet van toepassing zijn van de RBK-L geldt in aanvulling op het voorgaande dat de aansprakelijkheidsverzekeraar direct bij het eerste inhoudelijke contact met de rechtsbijstandverzekeraar schriftelijk en ondubbelzinnig moet aangeven dat hij in die zaak niet in de hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar optreedt. Immers, een tot de regeling toegetreden aansprakelijkheidsverzekeraar die in een dossier naar buiten treedt mag door een rechtsbijstandverzekeraar geacht worden op te treden als aansprakelijkheidsverzekeraar en is daarmee gebonden aan de RBK-L.

Indien de tot de regeling toegetreden aansprakelijkheidsverzekeraar niet in de hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar heeft, legt dat dus op hem de verplichting al het mogelijke te doen om te voorkomen dat de rechtsbijstandverzekeraar denkt, en mag denken, dat de aansprakelijkheidsverzekeraar wel als aansprakelijkheidsverzekeraar optreedt.

In de onderhavige zaak is aan beide voorwaarden niet voldaan. In de eerste plaats kon direct bij de aanvang van de behandeling van het dossier, gezien het geringe eigen risico van NLG 5.000,- en de onvoorspelbare aard van letselschades, door de aansprakelijkheidsverzekeraar niet vastgesteld worden dat de totale schade niet boven het eigen risico uit zou komen en de aansprakelijkheidsverzekeraar dus nooit de materiële hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar zou aannemen. In de tweede plaats heeft de aansprakelijkheidsverzekeraar de rechtsbijstandverzekeraar niet direct bij het eerste inhoudelijke contact ondubbelzinnig en schriftelijk gewezen op het feit dat hij niet de materiële hoedanigheid van aansprakelijkheidsverzekeraar bezat.

Conclusie

De RBK-L moet in het onderhavige geval door partijen worden toegepast bij de vaststelling van de hoogte van de verschuldigde buitengerechtelijke kosten.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat de aansprakelijkheidsverzekeraar aan de rechtsbijstandverzekeraar de lumpsum zal betalen, zoals deze conform de RBK-L gold op de datum dat de minnelijk regeling werd bereikt, welk moment door de commissie wordt vastgesteld op 20 november 2001.

Aldus is beslist op 29 april 2003 door de heren mr. W.G.A. van Gerner, mr. J.J.A. den Oever, mr. A.J. van Rooijen (voorzitter), in tegenwoordigheid van mevrouw mr. W.H. Quaedvlieg-Meijer, secretaris.

De voorzitter

De secretaris

mr. A.J. van Rooijen

mevr. mr. W.H. Quaedvlieg-Meijer